

port fra vismændene dokumenterer man, at en sænkelse af topskatten vil være selvfinansierende for 90 pct.s vedkommende. Bevares, der mangler de sidste 10 pct., men det skulle vi jo nok være i stand til at få fundet finansiering for.

Så topskatten er et af de emner, man kunne tage frem og sige: Hvis vi nu hæver grænsen for, hvornår man skal begynde at betale topskat, ja, så kan vi altså få det finansieret for 90 pct.s vedkommende.

Så er der nogle, der siger, at det er lidt dumt ud fra sådan en fordelingsmæssig betragtning, for det er jo ikke alle, der betaler topskat. Nej bevares, ikke endnu da. Men så lad os tage fat i dem i bunden. Dem er der også god grund til at tage fat i.

Tilbage i februar 1998 udgav Rockwool Fonden en rapport, der dokumenterede, at op imod en halv million danskere enten tabte penge ved at gå på arbejde, eller også var den månedlige fortjeneste under 500 kr. Finansministeren har nu dokumenteret, at det er omkring 200.000 mennesker. Om det nu er 500.000 eller 200.000 mennesker er ikke det afgørende. Det vigtigste er, at hvis regeringen ønsker at få flere mennesker i beskæftigelse, ja, så er der altså nogle af dem, der sidder hjemme i sofaen, som skal have et incitament, som det hedder, for at gå på arbejde, og det incitament er ikke, at vi gør det træls for dem at sidde derhjemme, men det er, at det er en fornøjelse at komme ud på arbejdspladserne.

Se, det har vismændene også udtalt sig om, og det er nærmest som citater fra taler, jeg selv har holdt her tidligere. De skriver nemlig, at en af de kloge måder at gøre det på ville være, at man lavede et beskæftigelsesfradrag. Altså i stedet for at man laver en generel skattelettelse for alle, efter at vi har bruttoficeret overførselsindkomsterne, så det også kommer folk på bi-standshjælp og dagpenge osv. til gode, skal vi lave et beskæftigelsesfradrag, hvis vi målrettet vil gå efter dem, der er ude på arbejdspladserne. Det har vismændene også skrevet. Efter min mening er der tale om vise mænd.

Men det går jo ikke, for i regeringens religionsundervisning har man ikke fulgt med de dage, hvor der blev talt om dynamiske effekter. Dynamiske effekter findes ikke i regeringens vokalabarium. Næh, til gengæld er det sådan, at når f.eks. Det Radikale Venstre gerne vil kigge lidt på skatterne, så foregår det på den måde, at vi godt kan sænke lidt på personskatterne, men til gengæld skal folk have et klask på de grønne

afgifter. Og jeg skal love for, at det klask er blevet stort de senere år.

Det er kun få år siden, at vi danskere kun – i anførselstegn – betalte 7 mia. kr. om året i grønne skatter og afgifter. I år er vi oppe på 62 mia. kr. i grønne skatter og afgifter, og hvis der er noget, der vender den tunge ende nedad, ja, så er det jo altså de grønne skatter og afgifter. Derfor er det komplet uansvarligt, når Det Radikale Venstre går ud og foreslår, at personskatterne skal erstattes af yderligere grønne afgifter, for bare med de grønne afgifter, vi har oplevet fra 1993 til 2001, er det jo, som det kom frem i begyndelsen af måneden, sådan, at de familier, der har de laveste indkomster, har lidt allermost under disse grønne afgifter. Så det er ikke nogen særlig god idé.

Næh, det er meget bedre, hvis man finder områder, hvor en lavere procent giver et større provenu. Det er det, der økonomisk kaldes for dynamiske effekter. Men det findes jo ikke, vil man sige fra regeringens side. Jo, vi har nemlig et område, hvor virkeligheden har dokumenteret, at sådan hænger det sammen. Ja, ganske vist vender det lidt omvendt.

Folketinget vedtog nemlig denne her strandvejsmisundelsesafgift, der går ud på, at de mennesker, der har været så venlige at købe en ekstra dyr bil, og som burde have haft et brev fra skatteministeren, hvor der stod: Tak for det frivillige bidrag til statskassen, i stedet for også får den ære, at de nu også skal betale personlig indkomstskat af at køre i bilen. Og det synes de fleste danskere måske er lige i overkanten. Resultatet er blevet, som det fremgår af den seneste budgetoversigt, at det tabte vi et par milliarder på i 2000, og i år regner man med at tabe omkring en halv milliard på den konto.

Da jeg så spurgte skatteministeren, om ministeren ikke kunne se, at der var et problem – vi har altså forhøjet skatterne og afgifterne så meget, at der kommer færre penge i kassen – svarede skatteministeren, at sådan kunne man slet ikke se på det, for i virkeligheden var det noget konjunkturbestemt, og det var, fordi folk ikke købte så mange biler osv.

Men nu har finansministeren været så ærlig i denne seneste budgetoversigt på side 37 at skrive, hvordan det hænger sammen. Det, der nemlig er tale om, er, at der er et fald i den gennemsnitlige bilpris, så de, der før var så skattemæssigt flinke, at de rendte ud og købte en bil til 1½ mio. kr., nu kun køber en til 300.000 kr., og det giver jo altså ikke helt så mange penge i stats-